Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαρτίου 1907.

Ἀγαπητέ μοι Λαμπάκη,

Χθὲς δι' ἑνὸς δελταρίου εἰκονίζοντος τὸν νεόδμητον ἡμιτελῆ ναὸν τῆς Ἡλαριωτίσσης παρεκάλεσέ σε νὰ ἀκούσῃς τὸν κομιστὴν συμπολίτην μου ἱεροδιάκονον Γεώργιον Στεφανόπουλον καὶ δευκολύνῃς τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ.

Σήμερον δὲ ἔρχομαι πάλιν διὰ ταύτης μου μετὰ τοῦ φιλικοῦ θάρρους νὰ σε παρακαλέσω ὅσως χρώμενος τῇ καλοκαγαθίᾳ σου παρακαλέσῃς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὴν σεπτὴν ἡμῶν Ἄνασσαν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν κομιστὴν τῆς παρούσης πτωχὸν καὶ ἀνίκανον πρὸς ἄλλην ἐργασίαν οἰκογενειάρχην τὴν ἄδειαν ἵνα ἀνοίξῃ ἣν εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τυφλόν τινα γέροντα ἀποθανόντα νῦν παράγγαν κειμένην ἐν τοῖς παραπήγμασιν, καὶ μένεν ἐν αὐτῇ καὶ δίδεν εἰς τοὺς στρατιώτας καν ἐν κονιάκι καὶ νερὸν προσπορίζηται τὸν ἄρτον του καὶ τὸν ἄρτον τῆς οὐζύλου καὶ ἑνὸς ἑπταετοῦς κορασίου, ἐξ ἓν οὐγκειται ἡ οἰκογένειά του. Τὸ κατόρθυμά σου τοῦτο θὰ ἦναι μέγα, διότι θὰ σώσῃ

τρεῖς ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις ἐκ τοῦ ἐξ ἀοστίας θανάτου,
τοῦδ' ὅπερ θὰ εὐφράνῃ τὴν ψυχήν σου καὶ τὴν ψυχὴν
τοῦ παρακαχοῦντός σε φίλου ἱεράρχου.
Ἐὰν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν ἡ παράγγα
σκέφθητι ὅπως εὑρεθῇ δ' αὐτὸν ἄλλη τις ἐλαφρὰ ἐρ-
γασία ἐξασφαλίζουσα τὸν ἄρτον αὐτοῦ καὶ σώζουσα
αὐτὸν ἐξ ἧς κατεληφθη τελείας ἀπελπισίας.
Μή μου κακίσῃς, ἀγαπητέ μου λαμπάκη, δι' ἃς ἑκά-
στοτέ σοι δίδω ἐνοχλήσεις, ἀλλὰ σύγγνωθί μοι καὶ
χαῖρε μᾶλλον ὅτι εὑρίσκεσαι ἐν τοιαύτῃ θέσει, ἐξ
ἧς δύνασαι νὰ βοηθῇς τοὺς ἐπικαλουμένους τὴν βοή-
θειάν σου πάσχοντας ἀδελφοὺς τοῦ Κυρίου καὶ νὰ
ἐλπίζῃς τὴν πέραν τοῦ τάφου βεβαίαν ἀμοιβήν.
Χαῖρε χοιπὸν καὶ χαίρεν πρᾶττε τὸ ἀγαθὸν
πρὸς δόξαν θεοῦ καὶ πρὸς ψυχικήν σου σετη-
ρίαν.
Εὐχόμενός σοι καὶ τῇ Κυρίᾳ Εὐθαλίᾳ τὰ βέλτιστα, διατελῶ
Ἐν θεῷ εὐχέτης, φίλος καὶ ἀδελφός
f Ὁ Κυθήρων Εὐθύμιος.